Pregaria.cat

Entrada

QUAN UNA PARAULA S'OBRE

Estàs meditant o pregant sobre un text. És possible que hi hagi distraccions i fins ganes de plegar. Penses que avui no és el dia. El text et sona a conegut, sembla que ja ho saps, que resulta repetitiu. A pesar de tot perseveres una estona més... i de sobte una paraula que acabes de llegir sembla que s'obre i pren un relleu notable. No saps per què, no estava previst. És sorprenent.

A qui no li ha passat alguna vegada una cosa com aquesta? La paraula o la frase llegida i coneguda sembla que s'expandeix i tenim la impressió que amaga un contingut nou, més llum, més lògica, més escalfor. D'entrada és sorprenent, després desperta una moció interior que ens fa veure que és important parar-se i intentar entendre què passa, quin nou significat té aquesta paraula i quina mena de moviment ha despertat en el propi esperit.

Això pot esdevenir-se amb qualsevol paraula, tant amb aquelles que podríem classificar com a més importants i sublims, com amb altres de casolanes, repetides, potser gastades de tantes vegades que les hem sentit. Per exemple, la paraula "Senyor" o la paraula" taula". La primera indica i assenyala Déu, Jesús, el Misteri proper i transcendent; la segona es podria referir a infinitat de mobles, símbols, plataformes, etc. Però resulta que avui la paraula que s'obre té quelcom nou.

Segurament aquest fet s'esdevé sobretot amb els textos de la Sagrada Escriptura. Paraules llegides, pensades, escoltades o proclamades. Diríem que aquesta paraula ens connecta amb la Paraula. Fins feia poc semblava coneguda, molt escoltada, i ara resulta nova, descoberta per una llum interna que desvetlla sentit i emoció. Segurament ha estat plantada en el nostra cor o a la nostra ment, com el gra de blat quan dóna vida.

També ens passa amb altres escrits. Sempre es dóna una connexió entre l'autor i el lector, aquell que ha parlat i aquell que vol escoltar; però avui, inesperadament, aquesta connexió s'ha vitalitzat.

Quan ens passa això, som cridats a parar-nos, a restar quiets i en expectativa, a deixar que la paraula que es va obrint faci el seu camí. Orella atenta, ment oberta, cor esponjat. Res de córrer ni de voler treure conseqüències operatives.

La paraula que se'ns obre ens invita a la contemplació de la dimensió inefable que li ha donat Aquell amb qui estem parlant. La pregària és parlar amb Aquell que sabem que ens estima. És Ell qui dóna novetat, tendresa i profunditat a uns mots que fins ara semblaven adormits. Una forma sublim del seu amor!